

Sygn. akt III PK 98/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa E. Ł.

przeciwko P. [...] w L.

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 6 maja 2015 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 maja 2015 r., VII Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L. po rozpoznaniu sprawy z powództwa E. Ł. przeciwko P. [...] w L. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie, na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w L. z dnia 1 sierpnia 2014 r., VII P [...], zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w punkcie pierwszym w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 15.395,52 zł tytułem odszkodowania, a w pozostałej części oddalił apelację.

Od wyroku Sądu drugiej instancji - w części uwzględniającej apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego - strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, zarzucając w niej naruszenie art. 52 § 2 w związku z art. 56 i w związku z art. 45 § 2 i 3 k.p.; art. 264 § 2 k.p.; art. 300 k.p. w związku z art. 61 k.c.; art. 46 ust. 2 i 3

ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, a także art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania strona pozwana uzasadniła powołaniem się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, co wynika w szczególności z tego, że zaskarżony wyrok został wydany z oczywistym naruszeniem wymienionych przepisów prawa materialnego i procesowego. W ocenie skarżącej, uzasadnienie wyroku Sądu drugiej instancji zostało sporządzone „w sposób pobieżny”, bo nie wyjaśniono w nim między innymi, na podstawie jakich dowodów Sąd odwoławczy poczynił ustalenia faktyczne w przedmiocie określenia daty doręczenia powódce oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę oraz jakim dowodom Sąd odmówił wiarygodności w tym względzie. To powoduje, że wyrok Sądu Okręgowego „nie tylko budzi wątpliwości w zakresie w jakim dotyczy doręczenia powódce rozwiązania umowy o pracę”, ale sprawia, że „tok myślenia Sądu przy wydaniu rozstrzygnięcia jest co najmniej niezrozumiały”. Zdaniem skarżącej, brak wszystkich koniecznych elementów, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie orzeczenia Sądu Okręgowego oznacza, że Sąd zaniechał wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego sprawy. Z kolei, konsekwencją wadliwego sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku jest naruszenie przez Sąd odwoławczy wskazanych przepisów prawa materialnego, skoro zostały one zastosowane do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego. Pozwana wniosła o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Pozwana uważa, że wniesiona przez nią skarga powinna zostać rozpoznana, bo Sąd Okręgowy dopuścił się w pierwszej kolejności ewidentnej obrazy art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., a w

konsekwencji naruszył także wskazane przepisy prawa materialnego, co spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Tego poglądu Sąd Najwyższy jednak nie podziela, wobec czego wskazana okoliczność nie stanowi wystarczającego argumentu za potrzebą przyjęcia skargi do rozpoznania.

Konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie przedmiotowej skargi do rozpoznania opiera się głównie na rozważaniach poświęconych rzekomej obrazie art. 328 § 2 k.p.c. (który w postępowaniu apelacyjnym jest stosowany odpowiednio z mocy art. 391 § 1 k.p.c.). Jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że naruszenie przez sąd drugiej instancji art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia nieodpowiadającego wymaganiom, jakie stawia wymieniony przepis, może tylko wyjątkowo wypełniać podstawę kasacyjną przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Ma to miejsce wówczas, gdy wskutek uchybienia konkretnym wymaganiom określonym w art. 328 § 2 k.p.c. zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej, a stwierdzone wady mogły mieć wpływ na wynik sprawy (przykładowo wyrok z dnia 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10, LEX nr 950715 i powołane w nim orzeczenia). Skarżąca upatruje „oczywistego” naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. między innymi w braku poczynienia przez Sąd odwoławczy własnych ustaleń (odmiennych od poczynionych przez Sąd pierwszej instancji) co do okoliczności dotyczących przekazania powódce za pośrednictwem firmy kurierskiej, oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jednocześnie skarżąca zarzuca, że Sąd odwoławczy nie wskazał w uzasadnieniu swego orzeczenia, czy a jeśli tak, to z jakich przyczyn, odmówił wiarygodności dowodom przedłożonym w sprawie na okoliczność wykazania chwili, w której powódka otrzymała oświadczenie o rozwiązaniu z nią stosunku pracy ze skutkiem natychmiastowym.

Tymczasem z pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika, że Sąd Okręgowy w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w sprawie (w tym po zapoznaniu się z treścią zeznań złożonych przez pracownika firmy kurierskiej słuchanego w charakterze świadka) doszedł do przekonania, że powódka dopiero w dniu 7 marca 2013 r. (a nie jak przyjął Sąd Rejonowy w dniu 25 lutego 2013 r.) mogła zapoznać się z treścią oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o

pracę. Sąd odwoławczy przyjął zarazem, że pismo firmy kurierskiej informujące o tym, że powódka „osobiście odmówiła przyjęcia przesyłki od pracodawcy”, nie stanowi wiarygodnego dowodu potwierdzającego, że oświadczenie zostało powódce doręczone w dniu 25 lutego 2013 r. W tym kontekście nie można więc zasadnie twierdzić, że zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego zapadło z oczywistym naruszeniem art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji ustalił bowiem istotne fakty, wskazał dowody, na podstawie których tego dokonał oraz ocenił wiarygodność i moc dowodów. Należy też zważyć, że sąd drugiej instancji może zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji i to nawet bez przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadniającego odmienne ustalenia, chyba że szczególne okoliczności wymagają ponowienia lub uzupełnienia tego postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., zasada prawna, III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124).

Następstwem dokonanych (zmienionych) przez Sąd drugiej instancji niektórych ustaleń faktycznych (czemu dano wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia), jest sytuacja, w której Sąd Okręgowy nie dopuścił się „widocznej gołym okiem” obrazy wskazanych przepisów prawa materialnego, co w szczególności odnosi się do art. 52 § 2 k.p. Skoro Sąd Okręgowy uznał, że powódka dopiero w dniu 7 marca 2013 r. otrzymała oświadczenie rozwiązujące z nią umowę o pracę, a czyn, który stanowił podstawę rozwiązania stosunku pracy popełniono 4 lutego 2013 r., o czym pracodawca dowiedział się już tego samego dnia, to Sąd miał podstawy, aby przyjąć, że rozwiązanie z powódką umowy o pracę przez pracodawcę nastąpiło z naruszeniem terminu przewidzianego w art. 52 § 2 k.p.

Ostatecznie należy przyjąć, że skarga wniesiona przez stronę pozwaną nie kwalifikuje się do jej rozpoznania, bo w sprawie nie doszło do „rażącego” naruszenia powołanych przepisów prawa materialnego i procesowego, a zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji nie jest dotknięte brakami widocznymi „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP

2004 nr 13, poz. 230, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n